

Skräckväldet söker fångar

Despotierna i öster tål inte att deras undersåtar söker sig till andra och friare länder. De effektiva gränsspärrar som gör dessa stater till väldiga fångläger har dock inte kunnat hindra att en del flyktförsök lyckats och att demokratierna på detta sätt fått upplysning om hur det går till bakom järnridån. Ett särskilt problem för polisen i öststaterna erbjuder de grupper som flytt eller fått tillstånd att utflytta innan diktaturerna upprättats. Jakten efter balter som efter hemstaternas införlivande med Ryssland vägrat att återvända har sedan 1945 gång efter annan upprört den svenska opinionen. Efter utlämningarna på hösten 1945 — från moralisk synpunkt det värsta den sittande regeringen gjort — har den ryska regimen, stödd av den svenska kommunismen, fått inskränka sig till att genom löften, hotelser och enstaka bortrövanden söka få tillbaka de förrymda.

Vid flera tillfällen har fastslagits att den ungerska regimen tillämpar samma metoder gentemot den lilla grupp av ungre, omkring 1.200 personer, som före demokratins förintande i Ungern fick rätt att söka arbete i Sverige. För närvarande reser, såsom Dagens Nyheter i torsdags meddelade, två ungerska regeringsdelegater omkring i Sverige för att fullfölja denna kampanj. Man söker påverka på skilda sätt. Det svenska samhället målas i de mörkaste färger — en ganska meningslös förfälskning, eftersom de människor man vänder sig till lever i detta samhälle. Men löften och hotelser spelar huvudrollen. Om de tredskande kommer hem,

skall de få det bra, sägs det; det rysstyrda, utpinade Ungern beskrivs som de kommunistiska fantasiernas idealland. Då inte löften hjälper får hotelser träda till — inte minst är fruktan för repressalier mot de härvarande ungrarnas familjer och släktingar i Ungern ett verksamt påtryckningsmedel. Brev och andra meddelanden ger en gripande bild av den tveksamhet, ångslan och skräck som dessa människor känner inför razzian. Ofta är de okunniga om, och måste vara okunniga om, att de på svensk mark är försäkrade om trygghet och att svenska myndigheter inte har med saken att göra.

Det är en numerärt obetydlig grupp det gäller; då hundratals miljoner i Europa lever i förtryck och fångenskap kan hela saken te sig liten. Men lika fullt borde den svenska regeringen göra vad den kan för att inte bli medansvarig i denna människojakt. Kan inte de ungerska delegaterna sändas hem eller åtminstone underkastas en kontroll som gör det omöjligt för dem att vilseleda och hota sinä i Sverige bosatta landsmän? Kan man inte hos den ungerska regeringen anhålla om att hela denna trafik upphör — det är uppenbart att den politiskt blott är till skada för kommunistregimen i Ungern och att dess vinster i människofångst inte kan vara av någon betydelse. I alla händelser borde det stå klart för våra styrande att något måste göras för att förekomma en verksamhet som från svensk synpunkt ter sig lika vidrig som den från polisstatens synpunkt är självfallen och naturlig.